

τῶν Κρονίων καὶ τῶν δώρων τὴν ἀντάλλαγὴν, ὡς σατανικὴν πολυτέλειαν. Ἄλλ' ἀφότου αἱ φιλοδοῖαι ἔγιναν τὰ τεκμήρια φιλίας καὶ ἀγάπης καὶ ἐκαθάρισθησαν τῆς κερδοσκοπικῆς ιδέας, ἡ ἐκκλησία ἀνέστειλε τὴν κατ' αὐτῶν καταδίωξιν. Ν. Π. Θ.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΚΥΡΙΑ ΠΟΝΤΙΚΙΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΗΣ

Ἡ κυρία Ποντικίνα ἐκάθητο εἰς μίαν ὥραιαν φωλεάν. Ἡ φωλεὰ ἦτο πολὺ μαλακὴ με κομμάτια βελουδένια, γουναρικά καὶ με λαμπρὰ κομματάκια μεταξωτά, τὰ ὅποια αὐτὴ ἔφερε πολλὰς νύκτας ἀπὸ τὰς οἰκίας τὰς ὁποίας ἐπεσκέπτετο. Μίαν ἐσπέραν, ὅταν ἦτο πολὺ σκότος καὶ οὔτε ἀστέρες ἔφεγγον, αὐτὴ ἠτοιμάσθη νὰ ὑπάγῃ ἔξω. Τὰ δύο παιδιὰ τῆς, ὁ Σφύρικος, ὅστις ὠνομάζετο οὕτως διότι ἐσφύριζε πάντοτε με δυνατὴν φωνήν, καὶ ἡ μικρὴ Ποντικίνα ἡ ὁποία εἶχε πολὺ λαμπρὰ μάτια, εἶπον. «Πάρε μας, πάρε μας, Μάννα μας.» «Σιωπὴ, παιδιὰ μου,» εἶπεν ἡ μήτηρ των, «καὶ δὰ σὰς φέρω ἓνα κομμάτι τυρὶ μαλακό.» Ὅταν δὲ ἡ κυρία Ποντικίνα ἔφυγε τὰ παιδιὰ τῆς δὲν ἤμποροῦσαν νὰ ἡσυχάσουν καὶ ἐσκέπτοντο ποῦ θὰ ὑπάγῃ ἡ μήτηρ των, καὶ τί πράγματα δὰ ἴδῃ, ἕως οὗ διηγέρθη τοσαύτη ἐπιθυμία εἰς τὰς καρδίας των, ὥστε νὰ ὑπάγωσι καὶ αὐτὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὴν περιέργειάν των, καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς Ποντικίνας εἶπε με μεγάλην φωνήν, «Ἄς πάμε Ποντικίνα μου,» «Ποῦ;» ἠρώτησεν αὐτὴ, «Ἐξω εἰς τὸν κόσμον,» ἀπήντησεν ὁ Σφύρικος.

Λοιπὸν ἀμέσως καὶ τὰ δύο ἐσηκώθησαν καὶ κρατούμενα ἀπὸ τὰς χεῖρας των ἐξῆλθον ὀγλήγορα ἀπὸ τὴν φωλεάν. Ὅταν ὑπῆγαν ὀλίγον διάστημα εἶδον τὴν μητέρα των ἐρχομένην καὶ ἔτρεξαν ὀπίσω· μόλις ἔφθασαν εἰς τὴν φωλεάν,

ἡ μήτηρ των εἰσῆλθε, καὶ ἐπειδὴ παρετήρησεν ὅτι τὰ παιδιὰ τῆς εἶχον ταραχήν, τὰ ἠρώτησε, «Δὲν ὑπῆγετε ἔξω παιδιὰ μου;» τὰ παιδιὰ τῆς ἔμειναν σιωπηλὰ, καὶ αὐτὴ ὑπῆγε νὰ ἀποθέσῃ τὸ φορτίον τῆς.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν πάλιν ὁ Σφύρικος εἶπεν εἰς τὴν ἀδελφὴν του, «Ἄς πάμε Ποντικίνα μου!» «Ποῦ;» ἠρώτησεν αὐτὴ. «Εἰς περίπατον,» εἶπεν αὐτός. Καὶ πάλιν κρατούμενα ἀπὸ τὰς χεῖρας των ἐξῆλθον εἰς τὸν δρόμον.

Ἐνῶ δὲ ἀπερνοῦσαν ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ τὰ χωράφια εἶδον μίαν μεγάλην οἰκίαν, καὶ πλησίον ἀπῆντησαν μίαν μαύρην γάταν, ἡ ὁποία εἶπε, «Καλὴ ἡμέρα.» «Καλὴ ἡμέρα,» ἀπῆντησαν τὰ ποντικίνα. «Ποῦ ὑπάγετε;» ἠρώτησεν ἡ Γάτα. «Κάμνομεν περίπατον,» εἶπεν ὁ Σφύρικος με μεγάλην φωνήν, ἡ ὁποία ἔκαμε τὴν γάταν νὰ θασμάσῃ. «Ἄς ὑπάγωμεν μαζὴ λοιπὸν,» εἶπεν αὐτὴ. «Εὐχαρίστως» εἶπεν ὁ Σφύρικος, «ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ, πές μας πῶς ὀνομάζεσαι;» «Ἐγὼ ὀνομάζομαι κυρία Γριμάλκη, εἶμαι ἀπὸ καλὴν οἰκογένειαν, καὶ μάλιστα ἔχομεν μεγάλην ὑπόληψιν εἰς τὸν κόσμον διὰ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ζωηρότητά μας.» Τὰ ποντικίνα τὴν ἐκύτταξαν με πολὺν φόβον καὶ ἡ γάτα ἀμέσως εἶπεν, «Τι ὥραϊα φορέματα ἔχετε παιδιὰ μου,» καὶ αὐτὴ ἐχάιδευσεν τὰ ποντικίνα με τὸ μαλακὸν ποδάρι τῆς. Ὁ Σφύρικος ἡσθάνετο εὐχαρίστησιν ἀπὸ τὰς κολακείας τῆς γάτας, ἡ μικρὴ ὁμῶς ἐφοβήθη καὶ ἀπεμακρύνθη ἀπὸ αὐτὴν.

«Ποῦ κάθησθε;» ἠρώτησεν ἡ κυρία Γριμάλκη. «Κάτω εἰς τὸν ὀπισθεν δρόμον,» εἶπεν ὁ Σφύρικος, «Καὶ ἡ εὐγένειά σας;» «Ἐγὼ κάθημαι εἰς μίαν μεγάλην οἰκίαν, ἐκεῖ πέρα ὅπου εἶναι πολλὰ πράγματα καὶ πολλὰ φαγητά.»

«Εἶναι μαλακὸ τυρὶ ἐκεῖ;» ἠρώτησεν ὁ Σφύρικος, ὁ ὁποῖος εἶχε πολὺν ἀδυναμίαν εἰς αὐτό. «Μάλιστα, μάλιστα, καὶ δὰ σὰς δείξω ποῦ ὁ ἀφέντης μου φυλάττει αὐτό.»

Με μεγάλην χαρὰν ὁ Σφύρικος ἤκουσεν αὐτό, ἀλλ' ἡ κυρία Γριμάλκη εἶχεν ἄλλον σκοπὸν εἰς τὴν πονηρὰν καρδίαν τῆς, καὶ εἶπεν, «Οὐχὶ τώρα, παιδιὰ μου, ἀλλὰ τὸ ἐσπέρας, ὅταν ὁ ἀφέντης μου καὶ ἡ κυρία μου εἶναι εἰς τὴν σάλαν των, καὶ τότε ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν ὥραϊον συμπόσιον με ἡσυχίαν.»

Ἐνῶ ὑπῆγαινον μαζὴ ἦλθον ἐνώπιον μιᾶς μεγάλης οἰκίας περικυκλωμένης ἀπὸ δένδρα καὶ ἓνα κομψὸν κῆπον.

«Νὰ ἐκεῖ ἐγὼ κατοικῶ. Κυττάξτετε καλὰ διὰ

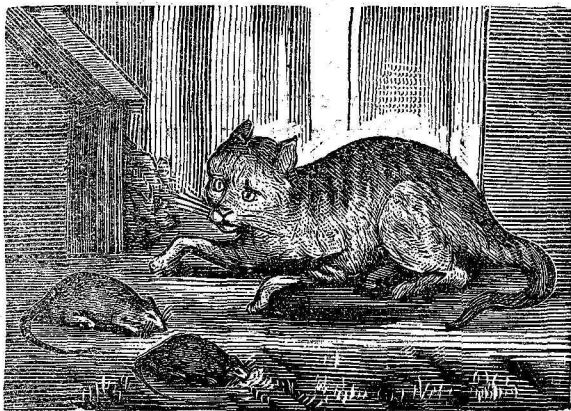
νά ενθυμησθε, διάτι εἶναι ἄλλη γάτα πλησίον, ἡ ὁποία εἶναι πολὺ πονηρά.»

«ὦ!!» ἐφώναξεν ἡ μικρὴ ἀπὸ φόβου, καὶ εἶπεν, «Ἄς υπάγωμεν εἰς τὴν φωλεάν μας, Σφύρικε.»

Ὁ Σφύρικος ἐχάρη ὅπου εὔρε πρόφασιν ν' ἀναχωρήσῃ, καὶ ἀμέσως εἶπεν εἰς τὴν κυρίαν Γριμάλκην, «Υγείαινε,» καὶ ἐγύρισε νὰ υπάγῃ με τὴν ἀδελφὴν του.

«Θὰ σὰς περιμένω τὸ βράδυ,» εἶπεν ἡ γάτα, τὰ δὲ ποντικᾶκια ἔτρεξαν εἰς τὴν φωλεάν των ὀγλήγορα.

Ὅταν εἶπον εἰς τὴν μητέρα των τὴν ἱστορίαν ταύτην ἡ κυρία Ποντικίνα εἶπε με πολὺ αὐστηρὸν τρόπον, «Μὴ υπάγῃτε πλέον ἔξω ἄτακτα παιδιὰ, οὔτε πρέπει νὰ ἔχητε καμμίαν σχέσιν με αὐτὰ τὰ ζῶα, διότι τὸ γένος των διὰ πολλὰ ἔτη προσεπάθησαν νὰ μᾶς καταστρέ-

φουν. Νὰ σὰς εἰπῶ! μὴ πηγαίνετε ἔξω καθόλου τὴν νύκτα, οὔτε νὰ ἔχητε καμμίαν σχέσιν με τὴν κυρίαν Γριμάλκην. Τώρα φάγετε τὸν δεῖπνον σας καὶ πηγαίνετε εἰς τὸ κρεβάτι σας, καὶ ἂν εἴσθε καλὰ παιδιὰ καὶ υπακούετε θὰ σὰς σκεπάσω με τὸ βελουδένιο πάπλωμα ἀπόψε.»

Λοιπὸν οἱ τρεῖς ἐκάθισαν μαζὴ περίξ τοῦ σανιδίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ μήτηρ των ἔβαλλε φωρὶ καὶ καρύδια καὶ ὀλίγην ζάχαριν.

«Θέλω τυρὶ,» ἐφώναξεν ὁ Σφύρικος, «θέλω τυρὶ μάννα!» «Καὶ ἐγὼ θέλω τυρὶ» ἐφώναξε καὶ ἡ μικρὴ.

«Σιωπὴ παιδιὰ, ποῦ εἶναι τὸ σέβας σας; Τοιαύτη ἀταξία συμβαίνει διότι υπήγετε ἔξω τὴν νύκτα χωρὶς τὴν ἀδείαν μου. Ἀχ! τί θὰ κάμω! τί θὰ κάμω!» «Πήγαινε νὰ μᾶς φέρῃς τυρὶ,» ἐπρόσταξεν ὁ Σφύρικος με μεγάλην φωνήν.

Ἡ κυρία Ποντικίνα ἐσφόγγισε τὰ μάτια

της καὶ με ἀδιαθεσίαν ἠτοιμάσθη νὰ υπάγῃ διὰ νὰ εὔρῃ τυρὶ. Ὅταν αὐτὴ ἐφυγεν ἀπὸ τὴν φωλεάν, εἶπεν εἰς τὰ παιδιὰ της. «Μὴ κουνηθῇτε ἀπὸ τὴν φωλεάν σας.»

Νομίζετε ὅτι τὰ παιδιὰ ἤκουσαν τὴν μητέρα των; Ὀχι, διότι ὅταν ἀρχίσῃ κανεὶς νὰ παρακούῃ μίαν φορὰν εἶναι εὐκολώτερον νὰ κάμῃ τοῦτο καὶ πάλιν, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ κακὸν αὐξάνει καὶ ἡ καρδιά του σκληρύνεται, καὶ αὐτὸ τὸ παιδίον γίνεται κακόν.

Ἡ κυρία Ποντικίνα ἐνῶ υπήγαινε διὰ νὰ εὔρῃ τὸ τυρὶ ἐσκέπτετο πόσον ἄτακτα ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἐγειναν τὰ παιδιὰ της καὶ ἤθελε νὰ εὔρῃ τὴν αἰτίαν.

Ὅταν ἡ νύξ ἤλθε καὶ ἐφεγγεν ἡ σελήνη, ὁ Σφύρικος εἶπεν. «Ἄς πάμε Ποντικᾶκῃ μου;» «Δὲν θέλω» εἶπεν αὐτή. «Σήκου, σήκου ἀμέσως,» εἶπεν ὁ Σφύρικος, τινάζων τὴν νυστάζουσαν Ποντικᾶκην. Ἡ Ποντικᾶκη ἔτριψε τὰ μάτια της καὶ κρατουμένη ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ Σφυρίκου ἔτρεξαν καὶ τὰ δύο εἰς τὴν μεγάλην οἰκίαν.

Πλησίον τῆς ἐξωτερικῆς θύρας ἐκάθητο ἡ κυρία Γριμάλκη, ὡς ἐσυνήθιζεν, ἀλλ' αὐτὴ μετὸν διπλωματικόν της τρόπον εἶπεν, «Ἄ!! ἤλθετε παιδιὰ μου; Καλὴν ἐσπέραν φίλτατά μου.» «Καλὴν ἐσπέραν,» ἀπήντησαν τὰ ποντικᾶκια, καὶ ὁ Σφύρικος ἐπρόσθεσε, «Κυρία Γριμάλκη, σὰς παρακαλῶ πάρα πολὺ νὰ μᾶς κάμῃς αὐτὴν τὴν χάριν τὴν ὁποίαν μᾶς εἶπες τὴν πρωΐαν, νὰ μᾶς δείξῃς ποῦ νὰ εὔρωμεν τὸ μαλακὸν τυρὶ.»

«Μάλιστα, θὰ σὰς δείξω, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ὁμιλήσῃτε καθόλου. Ἀκολουθήσατέ με καὶ θὰ φάγητε τὴν καλλιτέραν μπουκιά ποῦ ἐγεύθητε ποτέ.»

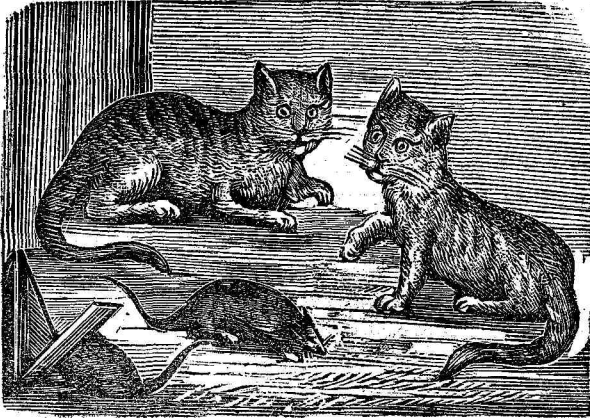
Ὅταν εἶπε τοῦτο ἡ γάτα υπῆγε σιγὰ σιγὰ περίξ τοῦ περιβόλου, τὰ δὲ ποντικᾶκια τὴν ἀκολουθοῦσαν, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ οἱ βάρτραχοι καὶ αἱ νυχτερίδες ἐφοβοῦντο ἀπὸ τὴν κυρίαν Γριμάλκην, ἡ ὁποία τὰ ἐκυνηγοῦσε πάντοτε. Ὁ Σφύρικος ὅμως ἔχασε τὴν ὑπομονὴν του καὶ εἶπε με μεγάλην φωνήν, «Διατί κυρία Γριμάλκη δὲν μᾶς φέρεῖς εἰς τὴν οἰκίαν σου;» «Ἐὰν εἰπῇς μίαν λέξιν πάλιν θὰ σὰς ἀφήσω εἰς τὸν κῆπον τοῦτον καὶ θὰ φωνάξω τὸν Ἀράπη, ὅστις εἶναι ἓνας γίγας ἄγριος σκύλος, νὰ σὰς φάγῃ,» εἶπε θυμωμένη ἡ γάτα.

Τότε τὰ ποντικᾶκια ἀκολουθοῦσαν με προσοχὴν, καὶ ἐπὶ τέλους ἡ γάτα τοῖς ἐδείξε τὴν οἰκίαν καὶ εἶπε, «Ἐγὼ θὰ υπάγω εἰς τὴν με-

γάλην θύραν ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας, σεῖς δὲ πηγαίνετε εἰς τὴν μικροτέραν, πέρα εἰς τὴν γωνίαν καὶ θὰ ἀπαντηθῶμεν ἐκεῖ,» καὶ ἡ κυρία Γριμάλκη ἔτρεξεν ἐντὸς τῆς οἰκίας.

Λοιπὸν ὁ Σφύρικος, ὁ ὁποῖος ἐπεινούσεν, εἶπεν, «Ἄς πάμε,» καὶ οἱ δύο ὑπῆγαν εἰς τὴν μικρὰν θύραν.

Μέσα εἰς τὴν οἰκίαν ἦτο σκότος καὶ τὰ ποντίκια ἐπερίμεναν μὲ φόβον. Μετ' ὀλίγον ἡ γάτα ἦλθε μὲ μίαν σύντροφον, τὴν ὁποίαν ἐσύστησεν ὡς τὴν κυρίαν Γαλήν τὴν γείτονά της, καὶ ἐπειδὴ αὐτὴ ἤξευρεν ἐν καλλίτερον μέρος νὰ εὑρουν τὸ τυρὶ αὐτὴ ἐσυμβούλευσε νὰ ὑπάγουν μαζὴ μὲ αὐτήν. Ὁ Σφύρικος ἠναντιώθη εἰς τοῦτο καὶ ἐπειδὴ ἐφοβέρισεν ὅτι θὰ φύγουν, ἡ κυρία Γριμάλκη τότε εἶπε μὲ μαλακὴν φωνήν, «Μὴ φωνάζης, καλέ μου Σφύρικε, καὶ θὰ σοῦ τὸ δεῖξω εἰς μίαν στιγμὴν.» Καὶ

αὐτὴ ἤνοιξε μίαν θύραν ἐνὸς δωματίου, ὅπου ἦτο μία παγίδα καὶ ἓνα κομμάτι τυρὶ μέσα. Ὁ Σφύρικος ἔτρεξεν ἀμέσως νὰ τὸ ἀρπάσῃ, ἡ δὲ μικρὴ ἔμεινεν ὀλίγον ὀπίσω.

Ἡ κυρία Γριμάλκη καὶ ἡ φίλη της ἐστάθησαν πλησίον τῆς θύρας. Ὁ Σφύρικος ἐφώναζεν εἰς τὴν ἀδελφὴν του, «ὦ!! Ποντικάκη μου, πόσον ὠραῖον εἶναι τοῦτο τὸ τυρὶ!!» καὶ ἐνῶ ἐμύριζε περίξ μὲ τὴν μακρὰν του μύτην ἡ παγίδα ἐπέσε καὶ ἐκλείσε τὴν μύτην του μέσα καὶ αὐτὸς ἤρχισε νὰ φωνάζῃ. «ὦ Ποντικάκη μου βοήθησόν με,» καὶ μὲ τόσον μεγάλην φωνήν, ὥστε ἡ κυρία τῆς γάτας, ἡ ὁποία ἦτο εἰς τὴν σάλαν, εἶπεν εἰς τὸν σύζυγόν της, «Τί φωναῖς εἶναι αὐταῖς! Πιστεύω εἶναι ἀπὸ κανένα ποντικόν.» «Ἄς ἰδοῦμεν,» εἶπεν αὐτός.

Τότε ὑπῆγαν καὶ οἱ δύο εἰς τὴν τραπέζαν καὶ ὅταν εἶδον τὸν Σφύρικον πιασμένον εἰς τὴν παγίδα, ἡ κυρία εἶπε μὲ πολλὴν χαρὰν,

«Δὲν σοῦ εἶπα ὅτι εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ ποντικοῦ;» «Ναί,» εἶπεν ὁ σύζυγός της, «καὶ τώρα θὰ τελειώσωμεν αὐτόν.» Καὶ καθὼς εἶπεν αὐτὰ ἤνοιξε τὴν παγίδα καὶ ὁ Σφύρικος, ὅστις ἐφαίνετο ὡς ἀπεθαμένος, ἐπήδησεν ἀπὸ τὴν παγίδα καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν φωλεάν μὲ χαρὰν διὰ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ζωὴν του.

Ἡ ἀδελφὴ του εἶχεν ὑπάγει προτῆτερα διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν μητέρα των, ἡ ὁποία ἀπῆντησε τὸν Σφύρικον εἰς τὸν δρόμον καὶ τὸν ἔδερεν ἕως οὗ ἐφθασαν εἰς τὴν φωλεάν.

«Θὰ εἴσθε ἡ αἰτία τοῦ θανάτου μου,» εἶπεν αὐτὴ εἰς τὰ παιδιὰ της.

Τὰ ποντικάκια μὲ τρόμον καὶ φόβον ἐπλαγιάσανε νὰ κοιμηθοῦν ἡσυχά. Ἀλλ' ὅταν ἡ κυρία Ποντικίνα ἀπεκοιμήθη ὁ Σφύρικος καὶ ἡ Ποντικάκη ὠμίλησαν μαζὴ διὰ τὴν ἐπικίνδυνον αὐτὴν περίστασιν, καὶ μολονότι ὠμολόγησαν ὅτι ἦτο πολὺς κίνδυνος δι' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἔκαμαν, ἀπεφάσισαν ὅμως νὰ δοκιμάσουν μίαν ἄλλην φορὰν ἀκόμη.

Ὁ Σφύρικος ἐκαυχῆθη ὅτι αὐτὸς ἦτο τόσον ἔξυπνος, ὥστε ἡλευθέρωσε τὸν ἑαυτὸν του ἀπὸ τὴν παγίδα καὶ ὅτι αὐτὸς ἤμπορεῖ νὰ πάρῃ καὶ τὸ τυρὶ, καὶ ἀπεφάσισε νὰ προσπαθῇ νὰ κάμῃ τοῦτο χωρὶς τὴν βοήθειαν τῆς κυρίας Γριμάλκης ἢ τῆς φίλης της.

«Θὰ ἔλθῃς μαζὴ Ποντικάκη μου;» ἐρώτησεν ὁ Σφύρικος.

«Ναί,» ἀπῆντησεν αὐτὴ, «ἡμεῖς ἡξέυρομεν τὴν ὁδὸν καὶ τὴν οἰκίαν, καὶ εἴμεθα ἀρκετὰ δυνατοὶ νὰ δοκιμάσωμεν αὐτὴν τὴν διασκέδασιν.»

Ἡ κυρία Ποντικίνα δὲν εἶχεν ὑποπτευθῇ ὅτι τὰ τέκνα της θὰ θελήσουν νὰ πέσουν πάλιν εἰς τὸν ἴδιον κίνδυνον. Τὴν ἐσπέραν τῆς ἀκολούθου ἡμέρας αὐτὴ ἐφίλησε τὰ παιδιὰ της καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν ἐργασίαν της.

Ὁ Σφύρικος δὲν ἔχασε καιρὸν ἀλλ' ἀμέσως ἐφώναξε τὴν ἀδελφὴν του, «Ἄς πάμε καὶ τελευταίαν φορὰν, Ποντικάκη μου, καὶ θὰ πάρωμεν τὸ ὠραῖον καὶ μαλακὸν τυρὶ.» Αὐτὸς εἶπε τὴν ἀλήθειαν ὅτι θὰ ἦναι ἡ τελευταία φορὰ ποῦ θὰ ὑπάγουν ἐκεῖ.

Τὰ δύο ποντικάκια ἐπίασαν τὰς χεῖρας των καὶ ἔτρεξαν πρὸς τὴν μεγάλην οἰκίαν.

Πλησίον τῆς θύρας ἦτο ἡ κυρία Γριμάλκη ἡ ὁποία εἶπε, «Καλὴ ἐσπέρα, φίλοι μου, τόσον γενναῖοι εἴσθε νὰ ἔλθητε πάλιν ἀπόψε. Θὰ πάρητε τὸ τυρὶ νομίζετε;» «Πιστεύω, διότι εἶμαι ἀρκετὰ δυνατός νὰ τὸ κάμω,» εἶπεν ὁ Σφύρι-

κος, και ήθελε νά υπάγῃ κατ' εὐθείαν εἰς τὴν παγίδα. Ἡ κυρία Γριμάλκη εἶχε προσκαλέσει τὴν γείτονά της, κυρίαν Γαλὴν, καὶ ἐπρότεινε ὅτι θὰ ἔχουν ἐν ὠραίον συμπόσιον μαζῇ.

Ὅλοι ἦσαν εὐχαριστημένοι μὲ αὐτὴν τὴν πρότασιν, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν τραπεζαρίαν ὅπου ἦτο ἡ παγίδα ὑποκάτω τῆς τραπέζης καὶ μέσα ἐν νέον κομμάτι τυρὶ ἀπαλόν.

«Ἀς κλείσωμεν τὴν θύραν,» εἶπεν ἡ κυρία Γριμάλκη, «διὰ νὰ μὴ μᾶς ἀκούσῃ ὁ ἀφέντης μου ὡς τὴν ἄλλην φορὰν, διὰ νὰ φάγωμεν μὲ ἡσυχίαν, ὅταν ὁ κύριος Σφύρικος θὰ μᾶς φέρῃ τὸ τυρί.» «Καλὰ λέγεις,» εἶπεν ἡ φίλη της. «Εἴσθε σοφῇ,» εἶπεν ὁ Σφύρικος. «Καὶ τί λέγεις ἐσὺ μικρῇ μου Ποντικᾷ;» ἠρώτησεν ἡ κυρία Γριμάλκη. «Νομίζω ὅτι εἴσθε σοφῇ,» ἐπανέλαθεν ἡ Ποντικᾷ τὸν λόγον τοῦ ἀδελφοῦ της.

Ἐνῶ ὠμιλοῦσαν αἱ γάται μὲ τὴν Ποντικᾷ, ὁ Σφύρικος ὑπῆγεν εἰς τὴν παγίδα ὅπου τὸ τυρὶ ἐφαίνετο τόσον νόστιμον, ὥστε ἔβαλεν ἀμέσως τὴν μύτην του καὶ τὰ δύο ἐμπροσθινὰ πόδια του καὶ ἡ παγίδα ἔπεσε καὶ ἐκλείσθησαν μέσα σφυκτᾷ.

Ὁ θόρυβος τῆς παγίδος καὶ ἡ δυνατὴ φωνὴ τοῦ αἰχμαλώτου ἔσυρον τὴν προσοχὴν τῆς μικρᾶς ἀδελφῆς του, ἡ ὁποία ἔτρεξε νὰ τραβήξῃ αὐτὸν ἔξω. Ἐνῶ λοιπὸν αὐτὴ ἦτο ἐνησχολημένη εἰς τοῦτο, κάποιος ἐκτύπησε τὴν θύραν.

«Ποῖος εἶναι;» ἠρώτησεν ἡ κυρία Γριμάλκη.

«Ἐγὼ, ἡ κυρία Ποντικίνα, ἦλθα διὰ τὰ παιδιὰ μου.»

«Ἐλθὲ μέσα,» εἶπεν ἡ πονηρὰ γάτα, ἀλλὰ δὲν ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἐγύρισεν εἰς τὰ ποντικᾷ καὶ ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν οὔτε ὁ εἷς οὔτε ἡ ἄλλη ἦσαν εἰς τὴν ζωὴν, καὶ ἡ κυρία Γριμάλκη καὶ ἡ φίλη της εὔρον καλὴν διασκέδασιν μὲ αὐτά.

Ἡ κυρία Ποντικίνα ἐπερίμενε ἐξω εἰς τὴν θύραν, καὶ ὅταν ἤκουσε τὴν τελευταίαν κραυγὴν καὶ ἀγωνίαν τῶν τέκνων της ἐπέστρεψεν εἰς τὴν φωλεάν της μὲ πολλὰ δάκρυα καὶ ἀναστεναγμούς.

Ἡ ἡθικὴ διδασκαλία τῆς ἱστορίας ταύτης, εἶναι, ὅτι ἡ παρακοὴ τῶν τέκνων φέρει εἰς τοὺς γονεῖς δυστυχίαν καὶ εἰς αὐτὰ τὴν καταστροφὴν των.

Μικροὶ μου ἀναγνώσται, προσέχετε νὰ ὑπακούητε τοὺς γονεῖς σας.

Α. Ι. Σ.

Ο ΗΓΕΜΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΖΑΤΡΙΚΙΟΝ

Λέγεται ὅτι τὸ παιγνίδιον τοῦ ζατρικίου ἐφευρέθη ὑπὸ βραχμάνου τινὸς καλουμένου Σίσσα, πρὸς τέρψιν τυραννόφρονος ἡγεμόνος. Ἐδειξε διὰ τούτου εἰς τὸν ἡγεμόνα ἐκείνον ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐν τῷ ζατρικίῳ, καὶ τοι παντοδύναμος οὐδὲν ἡδύνατο νὰ πράξῃ ἄνευ τῶν συμβούλων, ἦτοι τοῦ λαοῦ. Ὁ μονάρχης κατεβέβη ἐκ τοῦ παιγνιδίου καὶ ἐζήτησε παρὰ τοῦ Βραχμάνου τί νὰ δώτῃ αὐτῷ ὡς ἀνταμοιβήν. Ὁ Βραχμάνος εἶπε: «Μεγαλειότατε βλέπετε ὅτι ὑπάρχουσι τεσσαράκοντα τέσσαρα τετράγωνα ἐπὶ τοῦ ζατρικίου· ἡ ἀμοιβὴ τὴν ὁποίαν ζητῶ εἶναι νὰ θέσῃτε ἓνα κόκκον σίτου ἐπὶ τοῦ πρώτου τετραγώνου, δύο ἐπὶ τοῦ δευτέρου, καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃτε οὕτω διπλασιάζοντες τὸν ἀριθμὸν μέχρι τοῦ τελευταίου τετραγώνου». «ὦ, εἶπεν ὁ Ἡγεμὼν, ἡ αἰτησίς σου εἶναι τόσον μετρία, ὥστε εὐκόλως δύναται νὰ ἱκανοποιηθῇ. Κάμε τὸν λογαριασμὸν καὶ φέρε μου αὐτὸν αὔριον τὸ πρωῒ». Ὁ Βραχμάνος τὸ ἐπραξε, καὶ ὁ Ἡγεμὼν λίαν ἐξεπλάγη ἰδὼν ὅτι ὑπεσχέθη πλείονα τῶν ὅσων ἡδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ, διότι πᾶσαι αἱ σιταποθήκαι τοῦ βασιλείου του δὲν περιεῖχον ἱκανὸν σίτον νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος· τὸ ὁποῖον τόσον ἀπροσέκτως συνωμολόγησεν.

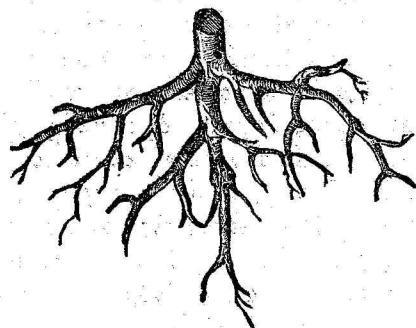
ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΕΡΟΣ Α'.—ΦΥΤΑ

ΚΕΦ. ΚΑ'.

Πλείονα περὶ ριζῶν

Ἡ ρίζα, πλὴν τοῦ ὅτι εἶναι εἶδος τι στομάχου εἰς τὸ φυτὸν, εἶναι προσέτι καὶ στήριγμα αὐτοῦ. Τὸ φυτὸν προσηλῶται δι' αὐτῆς στερεῶς ἐντὸς τοῦ ἐδάφους. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον μέγα δένδρον ἔχει μεγάλην καὶ βαθεῖαν ρίζαν. Ἡ ρίζα αὐτοῦ διακλαδίζεται κάτω ὡς οἱ κλάδοι αὐτοῦ ἄνω. ἔχει τὸ σχῆμα τὸ ὁποῖον ἐνταῦθα βλέπομεν. Ἄλλ' ὅταν τὸ φυτὸν εἶναι μικρὸν

καὶ δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη πολλοῦ στήριγματος, ἡ ρίζα εἶναι διάφορος, καὶ εἶναι κατεσκευασμένη τὸ πλεῖ-